

MARK WATNEY

A marsi

– SF-monológ –

Megint jó érzés asztronautának lenni.
Ez minden.
Nem kényszerű farmernek.
Nem elektromérnöknek.
Nem kamionsofőrnek.
Hanem asztronautának.
Egy asztronauta munkáját végzem.
Hiányzott.

Optimista vagyok.
Talán lejutok erről a bolygóról élve.
Gyűjtök némi talaj- és kőzetmintát.
A geológusok imádni fognak érte.

Hozzáadom a szaros zacskóim tartalmát a trágyadombhoz.
Isteni szag támad.
Én mondom.
Elkeverem egy kis földdel.
Elviselhetővé enyhül.
A doboznyi vizeletemet a vízvisszanyerőbe öntöm.
Mindig tanul valamit az ember.

Figyel az egész Föld.
De segíteni képtelen.

Hirtelen rájöttem.
Ha életben maradok, óvatosabban kell írnom.
Hogyan tudok feljegyzést törölni?
Nem látok rá módot.
De erre majd később térek vissza.
Most fontosabb dolgom van.
Emberekkel kell beszélnem!

Nem akarok arrogánsnak tűnni.
De én vagyok a legjobb botanikus a bolygón.
Majdnem ideje a második betakarításnak.
Bárcsak lenne szalmakalapom és nadrágtartóm.
A ragasztószalag mágia, amit bálványozni kellene.

Bizony, Mars.
Rád fogok szarni és pisálni.
Ezt kapod.
Amiért folyton meg akarsz ölni.
Elhagylak.

H. Nagy Péter gyűjtése

Etetés számokkal, 1971

